Արեւելեան հիւրընկալութիւնը թէպէտ հռչակաւոր եղած է ամէն երկիր, բայց միշտ տաճիկը հաճութեամբ չընդունիր քրիստոնեայ հիւր, ինչպէս քրիստոնեան զտաճիկը: Խոսրով եւ Գուրգէն որպէսզի հեռուեն գալ կարծուին, մութուն երեք ժամ մնացած սովորութիւն ունէին ճամփայ ելնելու. նոյնպէս երեկոյ մ'էլ տեղեկութիւն առած մօտաւոր տաճիկ բերդի մը, որ Ծաղկեայ լեռան ստորոտը կը գտնուէր, մութը իյնալեն գրեթէ ժամ մը վերջ հոն հասան, եւ դուռը ինչչա՛փ որ զարկին անկարելի եղաւ բանալ տալ. ան ատեն Գուրգէն տղոց մէկուն հրամայեց, որ իր ուսերուն վրայ ելնէ եւ ուրիշ մը աւելի թեթեւ նոյնպէս նորա վրայ մինչեւ պարսպին վրայ մէկը կրցաւ ելնել, եւ պարանաւ ամէնքը ներս իջան առանց դռան պէտք ունենալու: Ոչ դիմագրութիւն, ոչ ձայն կար բերդականաց կողմեն. կարելի չէր իմանալ թէ մարդ կա՛ր թէ ոչ, բայց բլրուն ստորոտը լոյս տեսնուած էր, ուստի Գուրգէն կ'ըսէր կամաց ձայնով. «Դուք հիմա դռները կը բանաք եթէ ոչ կամաւ այլ ակամայ»: Եւ իրօք էլ այնպէս եղաւ. երբ քանի մը անգամ Վահրիճ խնդրեց, որ բանան եւ պատասխան չընդունեցաւ, ան ատեն. «մէկդի, տղա՛ք», գոռաց Գուրգէնի ահագին եւ բարկաճայթ ձայն եւ տեսան մութ տեղը, որ ահագին քար մը մառած կ'ուգար վազելով, եւ երբ այդ քարը դռան բախեց ուժգնութեամբ՝ դուռը խախտեցաւ, տունը թնդաց եւ ներսեն մարդկանց եւ կանանց աղաղակներ լսուեցան: Իսկ Գուրգէն առանց ուշ դնելու հեռացաւ դարձեալ եւ երկրորդ յարձակումն եւ հարուած մ'էլ տուաւ. դռան երկու փեղկերը միատեղ գետինն ինկան: Ան ատեն ձեռքերը շփեց, վահանը ձեռքն առած մտաւ ներս եւ ուղղուեցաւ սենեակները հանդարտութեամբ եւ հրամայեց թիկնապահաց, որ ձայն տան բնակչաց լոյս բերել, եւ շնորհքով հիւրընկալել եթէ չեն ուղեր, որ տուներնին հիմն ի վեր տապալի:

Եւ ահա քանի մը վայրկեան վերջը խռուած, կնճռոտած ալէոր տաճիկ մը ձեռքը ճրագ ներկայացաւ եւ «բարի երեկոյ» մաղթեց մեր Հիւրերուն. իւր կերպին մէջ դժկամակութիւն եւ երկիւղ յայտնի կ'երեւէին: Իսկ Գուրգէն առանց նորա վիճակին ուշադրութիւն ընելու, հարցուց ծերուն ահագին ձայնով.